עבודת ישראל — וילך

בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבא ופירש"י לצאת ולבא בדברי תורה שנסתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה והדבר אינו מובן שרבן של כל הנביאים בהגיעו לכלל מאה ועשרים שנה והלולא רבה שיצאה נשמתו בנשיקה התעלה על הדע' כי נגר' ערכו בחכמ' מקודם אדרב' לפי גודל התחזקו' קדושתו תרב חכמתו וגם מלת ולבא מיותר שמכיון שלא יוכל לצאת בודאי שאינו יכול לבוא כי הביאה היא אחרי היציאה ואפשר לומר הענין בהיפך כי לגודל השגתו ביום זה והתדבקותו באלהים חיים לא יכול עוד להפרד ולמסור חכמה ותורה לישראל אשר הם למטה במדריגה ממנו כי כל ימי חייו אשר לא הגדיל ללכת כזה היה יכול להשתלשל ולמסור להם חכמה ותורה אבל לא ביום הזה אשר הגדיל לעשות לדבק באלהים חיים בנשיקה וז"ש רש"י שנסתמו ממנו מסורות דייקא וענין לצאת ולבא הוא כענין שכתוב בזוה"ק זכאה מאן דעייל ונפיק פי' בחקירות אלוהות ומאן דלא ידע בנפשי' דעייל ונפיק טב לי' דלא עייל וכן משרע"ה מכיון שרא' איז' גרעון בעצמו ונסתמו ממנו שבילי המסורות לא עמד על עצמו לכנוס בחקירות הרמות וז"פ לא אוכל עוד לצאת ולבא דוק והבן: